

מסורת הש"ס

(א) [מוספפת דחלה פ"א הי"א]
(ב) [זבין פ"ג מ"ב, ג] (ג) [ז"ל
והתמן, (ד) [טטול יום פ"ד
מ"ב, (ה) [לעיל ו', (ו) [לקמן
ט, (ז) [לעיל ג, (ח) [חלה פ"א
מ"ט, (ט) [מיהו במוספפת
שלפנינו גרס' והלך חבירו ועשה
טהרות אלו ואלו מוכחות כ'
והיינו כפ' רש"י וע' רש"א,
(י) [ז"ל קבים, ויכ' במשנה
פסו.]

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה ומקפת וכו'
דאפילו לענין קריאת שם:
(ב) בא"ד צפרק עד כמה נגמי
אמרינן: (ג) ד"ה והאי וכו'
וצבירייתא נמי קתני ושלישי
טהור:

גליון הש"ס

גמ' ומניחתה בבפישה. ע"ל
עא ע"ב במתני' דלא קתני להא
ול"ע:

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת

תום' הרא"ש

אמרו תאמר הבחורות בן
פרש"י כגון שם בשל"ס
הלך בטומאה דאפי' בחולין
נמי טמא וקשה דבכל דוכתי
מיימי שם בשל"ס נלמד
מימי לפעמים דאפי' ברישות
הריבם סמך ל"כ כגון א'
כאו לישאל סמך יבא אחת
דמפרש בפ"ק דפסחים
(דחולין) ונראה דמיידי
בהאי דהתפתתה שדדתי שם
בשל"ס דאפי' טמא ואחד שהור
והלך באחד מהן ועשה טהרות
ובא אחר והלך בשני וקשה
טהרות אלו וכלי ישימה
ואי לא מוכיחין לטומאה
דאפי' באו לישאל מה אורו זה
דחיישין סמך יבא אחד
ואכל את שתייהם וסמך
דקנין הוה אור לא מוכיחין
דאפי' חלה בבחורות: **א"א**
בנשען. כלומר לא בשל"ס
שהוה ספק חלה אמרין חלה
לחיה ולא אמרין כי
דבשען שדלד ספק זה חיה
חולין ונשען ונשען חולין
טהורה אלא כל הניסע
כחלה חשבינן כל חולין
השבוין לחלה כחלה דמי.
וכ"ש בספק נהוגת בחולין
דחלה ליהודי. ונ"מ מנ"י
הבחורות איירי דאפי' בנשען
ברישא דער שלא נגלה לא
יטלמא ספק נשען דאמרי
לא לא עליו חלה ואמאי
תישעא בטומאה אלא קא
מפשי' חלת קנין. אלא דא
הבחורות לא איירי הלך שן
לטמאות קודם לגלוג אבל
אם המתין מלטמא אותה עד
לאחר לגלוג א"כ שדלד זה
ספק קודם לגלוג אסור
לטמאות. ואפי' ל'י תושה
דאמר בה בביט של תושה
שדלד בה ספק טומאה יניחה
במקום תהורה. את אמרין
ס"ק דפסחים גרמא לא
דידים לא ואבי ורבה אלא
דקאמר דהן ריטפא לא דוקא
הבחורות אלא ד"ה נמי
בנשען: **משאנן** כד נטאין.
משום דאפשר שלא יא
ניטס דבן הטהור אסתהור
עד הוב. ואם תמא אהיט את
הטהור טמא דמכחט בשבת
פרק אמר ר' עקיבא עובד
כוכבים ועובדת כוכבים בן
שחטיסו אחריהם בן אחרי
שחטיסו אותם נטאין. וכן
טהור שחטיס את הטמא טמא
דמכחט נמי הוה ודעושה אותם
וכ"ש עד וצמח. אלא טעמא
פרימי הוא דמאמרין לקמי' פ'
בתי כותים שחטיסו מאתמול
ויכוזו שגורם טומא לאתמול

שמאי פרק ראשון נדה

ספק הנולד לה ראשון:
ואזכרו לומר חלטה תלויה:
ואינה נוהגת בחולין כגון
ת ואסור לתרומה ואיצטרך

ו^החלתה תלויה לא אוכלין ולא שורפין באיזה ספק אמרו בספק חלה מאי ספק חלה אביי ורבא דאמרי תרווייהו שלא תאמר בהוכחות שנינו כמו שני שבילין דהתם חולין גרידא נמי מטמו אלא בנשען ^דדתנן ^זזב וטהור שהיו פורקין מן החמור או טוענין בזמן שמשאן כבד טמא משאן קל טהור וכולן טהורין לבני הכנסת ^זוטמאין לתרומה וחולין הטבולין לחלה כחלה דמו ^זוהתניא ^זאשה שהיא טבולת יום לשה את העיסה וקוצה הימנה חלתה ^זומניחתה בכפישה או באנחותא ומקפת וקורא לה שם מפני שהוא שלישי ^זישראל ^זטהור בחולין ואי אמרת חולין הטבולין לחלה כחלה דמו הא טמיתנהו אמר אביי ^זכל שודאי מטמא חולין גזרו על ספקו משום חולין הטבולין לחלה והאי טבול יום כיון דלא מטמא ודאי חולין לא גזרו עליו משום חולין הטבולין לחלה והא מעת לעת שבגדה דודאי מטמא חולין ולא גזרו על ספקה משום חולין הטבולין לחלה דאמר מר ^זקבלה מיניה רב שמואל בר רב יצחק בחולין שנעשו על טהרת קדש ולא בחולין שנעשו על טהרת תרומה התם לא פתיבא בהו תרומה הכא פתיבא בהו תרומה ואיבעית אימא ^זהנח מעת לעת ^זדרבנן ^זמתני' ^זרבי אלעזר אומר ^זארבע נשים דיין שעתן בתולה מעוברת מניקה וזקינה אמר רבי יהושע אני לא שמעתי אלא בתולה

בסוף פ' הניזקין (גיטין סז).
 לו חזוין שנשקעין הנגרים
 אלל העיסה וקוראה לה
 ממ מקיפין שתי כבדות בנמ'
 (מגו) ממ מקיפין זו לו לרעות
 ח חולין. כו מושא הזב:
 : ולא בחולין שנעשו על
 הטבולין לחלה דהם נמי
 שניין חולין הטבולין לחלה
 ומה דהכא עריבא צהו
 עליה: פסוקא. ממעורבת
 מתני'

והמתין כצידה ומשם היה
לשיעור חלה מעשיהם שלא
להתקבץ בלילה ומהם היה
לדפוס קשיקרא להם היתה
לפת מתאפה ורואה להפריש
קצתה ויבא ויפריש ויבא ויפריש
והמתין כצידה ומשם היה
לשיעור חלה מעשיהם שלא
להתקבץ בלילה ומהם היה
לדפוס קשיקרא להם היתה
לפת מתאפה ורואה להפריש
קצתה ויבא ויפריש ויבא ויפריש

[illegible]

ראשון נדה

ז.

כהן ועוד דאפילו לא נולד לה ספק שרי לטמאותה וליכא הפסד כהן דחבר הוא ויפריש עליה ממקום אחר אבל התם איירי בעם הארץ שלא יפריש ממקום אחר וא"ת דצפרק הגזקין (גיטין דף סה.) תנן משאלת אשה לחברתה השאודה על השביעית נפה וכברה כו' אבל לא תצור ותטמון עמה משאלת אשת חבר לאשת ע"ה

נפה וכברה וזכורר וטוחמת עמה אפי
משתטיל למים לא תגע בהם ובעי
בגמרא מ"ש רישא ומ"ש סיפא אמר
אפי בדמאי הקילו ומשתטיל למים
דהוכשרו לא תגע בהם אפי קודם לשה
רצא אמר בעם הארץ דרי"מ וטומאה
וטהרה דרצנן ופרדן והא מדקמני
סיפא משתטיל למים מכלל דרישא
מיירי בלא הכשר ומאי טומאה וטהרה
איכא ומשני אידי ואידי בהוכשר ורישא
בטומאת חולין וסיפא בטומאת חלה
ומשתטיל למים היינו לשה וגלגול
אלמא אוקר אפי ליהג כי הוכשר
לברור ולטחון אף קודם גלגול ולישה
אע"ג דאם הפריש קודם לשה וגלגול
לא עשה ולא כלום (ו"ל) ולדידיה נמי
דריק למדן דהתם אסור משום הפסד
כהן ובשמעתין ליכא הפסד כהן
כדפרישית ולרצא דריי לגרום טומאה
קודם גלגול אע"ג דליכא הפסד כהן
דריק למדן אהאיא דפריך דמי שמעאל
(ע"ז דף נז.) כתיבין ראשון דהתם
אסור משום משמרת תרומתי אבל
בעיה קודם גלגול לא מיקריא טבילה
לחלה כיון דאם הפריש חלת קמח
לא עשה ולא כלום אי נמי כמו שחייך
ר"ת שם דהתם בגיטין ליכא כי אם
חשדא בעלמא אבל האיך דאין בוצרין
מיירי בוציא עושה פירומוי בטומאה
ושם יש להאריך:

שְׁמַעְתִּי אֵלָא בַתּוּלָה שְׂמַעְתִּי אֵלָא בַתּוּלָה
אבל ספק הלך בטבור ולא דבריו לר' לומר
שבאו לשאל צבת אחת דאי צוא טהורין ונראה לפרש כי היא
דמיא בתוספתא דטהרות (פ"ב) כ' צביילן אחד טמא ואחד טמור וחכ' **שְׂמַעְתִּי**
אֵלָא בַתּוּלָה מהם ועשה טהרות^(ט) והלך בשני ועשה טהרות אלו ואלו טהרות
פירוש מוכיחים לטומאה דליזה מהם נטרה ומשום לינשא דמוכיחים
קאמר הכא בהזכות שנינו: **וּבְרִיאָה** טהורים רבני הבגנת. פירש
דקאי אמשון כד ואין נראה דמשאן כד נראה דטמא קף לחולין
דאי אפשר שלא יטו זה את זה אלץ אמשון קל קאי וכן משמע
במס' זבין (פ"ג מ"ב) דקמי התם משאן קל טהורין לבני הכנסת וטמאין
לתרומה והא דקמי הכא כולן טהורין לבני הכנסת אבל עיינא דטהרה
דהתם קאי וא"ת דהכא קרי ליה בני הכנסת למצרים האוכלין חולין
בטהרה ובפרק פסולי המוקדשין (טהרות לו:) גבי מומי בזכור קאמר
דהתרסת על פי ג' בני הכנסת והתם אפילו ג' הדיוטות כשרים וי"ל
נה: **וּמִקֻּפָּת** וקורא לה שב. הכא משמע דאפילו (ה) בשעת
אליעזר אומר חלה ניטלת מן המוקף מן הטבור על הטמא כיצד
ורמה חלתה ונותן פחות מכביצה מעיקה טהורה באמצע בין שיעור
יתא סברה חולין הטבולין לחלה לאו כחלה דמו ולהכי לא אחי כביצה
יהיה שלשי אלא משמע בדשעת קריאת שם ירחיק מעט שיעור חלה
במת וי"ל דהתם ממיר כשי' הרבה מעיקה טהורה על שיעור חלה
מן הטהרה כדי לתקן עצמה ואף הטמאה הלקך כיון דחולין טבולין
חלה לאו כחלה דמו לאו האי ביצה דהוא שני מטמא העיסה הטהורה
כי יפיש ממנה חלה ויקף לה אין בכך כלום * והא דפסקין לקמן
דר' אליעזר דאמר הסל מזרפן לחלה ולא בעי נגיעה היינו להתחייב
לחלה אם לש פחות משיעור דהכי תנא במסכת חלה (פ"ג מ"ה) העושה
קף הרודה ונותן לסל הסל מזרפן וכן משמע באלו עוברין (פסחים מח):
כשם (סוטה דף ג.) וכוון בפסח להגיב על המלות (בבלי) שמפטרין
דף ט.) ובצורות דאמר פירע עד כמה (דף מח.) (ה) אמרין תרומת חולה
יינו בעיקה שילווה יחד והיתה כבר מוצרבת הקילו בתרומת חולה
נשיכה דנותן פחות מכביצה באמצע מזיגין למימר דהיינו נשיכה:
חולין הטהורין. ותימה דהכא משמע דאין שני פוסל בחולין הטבולין
דכ"ש דאין שני פוסל בחולין שנעשו על טהרת תרומה דאמר
(ג:) אמרין שלשי נוהג בחולין שנעשו על טהרת תרומה ובפרק
הטבולין לחלה מ"ד כחלה דמו וי"ל דטבול יום קיל טפי דאין

הוא ומטמא אפילו משא קל כדפרישית לעיל:

עין משפט
נר מצוה

לב א מיי פ"ח מהלכות משכב
 ומושב הלכה ט:
ב ב מיי פ"ח משכבת טומאת
 אורלים הלכה ח סמך עשין
 דעו:
בא ג מיי פ"ח מושב מוגל טומאת
 אורלים הלכה ז:
בב ד מיי פ"ח מושב מוגל שחר
 אצות טומאת הלכה ו:
בג ה מיי שם הלכה טו ופ"ח
 מהלכות כורסרים הלכה ז:
בד ו מיי פ"ח מהלכות משכב
 ומושב הלכה ט:
בה ז מיי שם פ"ד הלכה א
 ופ"ח מושב מוגל אקורמי ציאה
 הלכה ד סמך לאזין קיאו:

תום' הרא"ש (המשך)

[illegible]